

De mødtes på scenen

Marie og Mogens Hjelm Larsen fra Viby har diamantbryllup på mandag.

Viby: Marie og Mogens Hjelm Larsen lærte hinanden at kende på scenen.

- Vi var med i dilettantforestilling, hvor vi skulle spille mand og kone, og det er vi blevet ved med lige siden, siger Marie.

Titlen på stykket har de for længst glemt, men hvad gør det, når de på mandag kan fejre 60 års bryllupsdag.

Ægteparret flyttede fra Lyngby til Viby, efter at Mogens Hjelm Larsen gik på pension i 1993, for at komme tættere på datteren og svigersønnen.

Men selv om de kun har været Viby-borgere i en femtedel af deres ægteskab, har de fået sig en lokal omgangskreds.

- Alle vidste, hvem vi var, da vi kom til byen på grund af vores datter og svigersøn, mens vi ikke kendte nogen. Så det var lidt pinligt, når folk hilste på os, og vi ikke vidste, hvem de var, siger Mogens.

Det ændrede sig dog hurtigt. Inden længe blev de shanghaiet til veteranklubben, hvor de har været med til at arrangere udflugter. Mogens har desuden været medlem af ældrerådet og været aktiv i Ældre Sagen.

- Men i dag bruger han mest tid på computeren. Han elsker legetøj, men så kan jeg bruge tid på huset og haven, griner Marie.

Flyttede igen

Da Marie og Mogens kom til Viby, flyttede de ind i et hus på Emilsgave, og her havde de så regnet med at skulle tilbringe resten af deres liv.

Men efter tre år begyndte de at høre snak om et bofællesskab og gik til et møde uden egentlig at gå i flytteplaner.

- Vi gik til møderne uden at tænke på, at vi skulle flytte igen, siger Marie.

Men resultatet blev, at de i 1999 kunne flytte ind i et nyt hus på Tuen efter tre års planlægning.

- Vores nabo er 85 år, men ellers er vi de ældste herude, siger Mogens, som om en måned bliver lige så gammel som sin kone, 82 år.

Selv om de erkender, at springet fra Lyngby til Viby har været stort, er de glade for at bo på egnen.

- Vi fik sådan en god modtagelse. Da vi havde guld-bryllup, orkede vi ikke rigtig at holde fest, men så sagde vores børn, at det ville de tage sig af, mens der var andre, som tog sig af vores hus. Folk har været utrolig søde over for os, siger Marie.

Var naboer

Marie og Mogens havde dog aldrig mødt hinanden, hvis ikke Mogens' mor - med hans egne ord - havde »eksporteret« ham til en lille by uden for Herning i 1939.

- Hun var lige blevet enke og havde ikke råd til at have en 15-årig dreng gående hjemme, forklarer han.

Mogens kom i lære hos sin snedker-onkel og blev tømrer og maskinsnedker. Og så er der lige den detalje, at naboen til onklen var Mari- es familie.

Efter deres fælles optræden på scenen begyndte de at se mere til hinanden. Marie var aktiv gymnast, mens Mogens blev formand for den lokale håndboldklub og tog hul på sin senere karriere som arkitekt ved at tegne et nyt klubhus.

De var adskilt et stykke tid, mens de gik på forskellige skoler i hver sin del af landet, men holdt hele tiden forbindelsen ved lige, og den 10. juli 1946 blev de gift.

Begge var rejselystne af natur, og i 1948 tog de på en slags forsinket bryllupsrejse rundt i et stadig krigshærgnet Europa.

- I dag virker det pindhamrende skørt, fordi alt var bombet sønder og sammen. Men vi var unge og tænkte ikke videre over, at det kunne være farligt, siger Marie.

- Det største problem var, at man ikke måtte have penge med. Så hver gang vi kom til et nyt land, måtte vi på posthuset for at hente et

poste restante-brev med penge i. I Schweiz oplevede vi at stå uden penge, fordi brevet først ankom dagen efter. Det var ikke så sjovt, siger Mogens.

Rejseriet fortsatte for Mogens' vedkommende, da han i 1963 blev ansat i Landbrugsrådet og fik til opgave at sætte udstillinger op i udlandet.

Det førte ham blandt andet til USA, Japan og de arabiske lande, og Marie tog ofte med på de lange ture. Blandt andet nåede de at bo i to måneder i Saudi Arabien.

- Når vi udstillede i Europa, nåede vi aldrig at se noget, fordi det var hurtigt ud og hjem. Men på de lange stræk kunne det ikke betale sig at sende os hjem, siger Mogens.

Men rejseriet havde også sin pris, for Mogens kunne blive kaldt ud med meget kort varsel.

- Det var ikke altid lige sjovt, når man kom hjem og så sin mand stå i underbukser med telefonen i hånden og sige, at han var nødt til at tage af sted. Det værste var en påske, hvor vi skulle have gæster, og han måtte af sted til New York, fordi en kollega var strandet i Canada, siger Marie.

- Det var en årrække, hvor min kuffert altid stod pakket i entréen, siger Mogens, som selv sagde stop for rejseriet i 1980 efter en ubehagelig oplevelse.

- Vi skulle flyve fra Bagdad til Beirut, da flyet pludselig blev omdirigeret. Men så måtte vi alligevel godt lande i Beirut og kom til lufthavnen, der viste sig at have været under angreb. Alting var skudt i stykker, og det flød med blod. Det var en grim oplevelse, og da tænkte jeg, at nu måtte det være nok, fortæller han.

Efter at ægteparret flyttede til Viby, har det været som så med rejselysten. Alderen er begyndt at trykke, og Mari- es høreelse er ikke, hvad den har været.

- Så det er kun blevet til kortere udflugter. Men jeg kan stadig ikke se på en flyvemaskine uden at tænke: Hvor skal den hen? Hvad kommer den ned til? Hvordan er stedet? Hvad sprog taler de? Land godt! Egent-



Marie og Mogens Hjelm Larsen kan på mandag fejre, at de har været gift i 60 år. Mogens har arbejdet som arkitekt, men er oprindelig uddannet som tømrer og maskinsnedker. - Jeg kan desværre genkende alting, når jeg er på Håndværksmuseet i Roskilde, siger han med et grin.

Foto: Kim Rasmussen

lig er det sygeligt, at jeg ikke kan slippe mit arbejde, men vi må også sige til hinanden, at vi ikke har noget til gode, hvad angår oplevelser i udlandet, siger Mogens.

Diamantbryllupsfesten får dog alligevel et internationalt præg. For det ene af ægteparret to børnebørn er

gift med en japansk pige, som lige har gjort dem til oldeforældre.

- Vi forventer japansk besøg i de her dage fra hendes familie, så man må sige, at vi holder verdenssituationen under kontrol, siger Marie.

ahn

Marie og Mogens Hjelm Larsens diamantbryllup fejres i Tuens fælleshus på mandag den 10. juli klokken ni.